

PAUL VAN LOON

WEERWOLF NACHTBAAN

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

WIE IS WIE...

Pa: de vader van Timmie, is gek op alles dat anders is en op Dolfje, Timmie en ma.

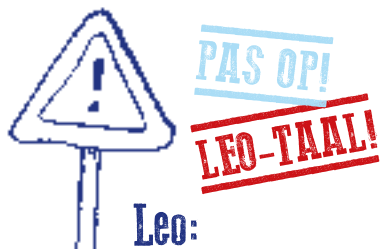
Mevrouw Krijtjes:
de boze buurvrouw, die vol valse streken zit. Zij haat weerwolven.

Valentijn de vampier:
een vampierjongen. Hij beschouwt zichzelf als vriend van Dolfje.

Timmie: Dolfjes beste vriend. Dolfje woont bij Timmie sinds zijn derde jaar.

Ma: de moeder van Timmie, is gek op pa, Timmie, Dolfje en al hun vrienden.

Leo:
de grote neef van Dolfje.
Leo praat heel BIJZONDER!
Hij heeft namelijk zijn eigen taal verzonnen, toen hij een kleine weerwolf was: **LEO-TAAL!**
Zijn malle zinnen en woorden zijn GEEN drukfouten! Leo praat gewoon zo.

Opa weerwolf:
de opa van Dolfje.
Is bijna altijd een weerwolf, zelfs zonder volle maan.

Noura:
beste vriendin van Dolfje. Zij is zelf ook een weerwolfje.

Dolfje: verandert bij volle maan in een weerwolfje.

Opgedragen aan mijn muziekmaatje Rick Duijn
17 oktober 1966 – 7 augustus 2011

AVI E4

Twaalfde druk 2021

© 2012 tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look

Vormgeving omslag en binnenwerk: Caren Limpens

Auteursfoto: Tuffcat Media

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6068 4 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

www.kinderboeken.nl

INHOUD

- Op een middag in Kaatsheuvel 7
- 1 Verstoppertje 12
- 2 Weg? 14
- 3 Waar is Noura? 17
- 4 Wegblijven 21
- 5 Pannenkoek... 25
- 6 Leo 28
- 7 Nachtwaker 31
- 8 Geen kik 34
- 9 Plasje 36
- 10 Rok en rol 39
- 11 Raaf 43
- 12 De knop... 47
- 13 Gil 51
- 14 Rood jasje 53
- 15 Niemand weet... 57
- 16 Schommelaar 59
- 17 N.M.A. 63
- 18 Repelsteeltje 66
- 19 Mummie 70
- 20 Kleuter 73
- 21 Aardbeving 75
- 22 Slim 77
- 23 Braakbal 81
- 24 Opschepper 83
- 25 Sorry! 86
- 26 Spookschip 90
- 27 In de klok 94
- 28 Knuppel 98

29	Uitschuifnek	101
30	Rook	103
31	Moeras	106
32	Lichtgeraakt	108
33	Lang	111
34	Pijn	113
35	Rode jas	116
36	Geen nek	118
37	Klimmen	121
38	Komeet	123
39	'Niet voeren...'	126
40	Spoken	130
41	Kringen	134
42	Wens	137
43	Aanval	140
44	Haaibai	142
45	Badkuip	145
46	KRAK!	148
47	Kooi	151
48	Zusters	154
49	Uitgekookt	157
50	HAP!	160
51	Windvlaag	163
52	Storm?	166
53	Redderen	169
54	Kneepje	171
55	Mikken	174
56	Moord en doodslag	176
57	Naar huis	179
58	Thuis	181
	Paul van Loon	185

Op een middag in Kaatsheuvel...

'Is iedereen er?' vraagt meester Frans.

Hij staat voor in de bus.

Dolfje kijkt om.

Achter hem zit Noura.

Ze draagt een rode jas.

Grappig, net Roodkapje, denkt Dolfje.

Noura lacht naar hem.

'Leuk was het, vond je niet?'

Dolfje knikt.

'Vooral het Sprookjesbos.

Daar voel ik me... thuis.

Daar zijn ook wolven.

Net als w...'

'Ssst,' fluistert Noura.

'Oeps!'

Dolfje kijkt om zich heen.

Gelukkig heeft niemand hem gehoord.

Rick, die naast hem zit, praat tegen Daan.

Alle kinderen praten opgewonden door elkaar heen.

'Ik wil graag nog een keer naar de Efteling,'
fluistert Dolfje.

'Met pa en ma en met Timmie, natuurlijk.

Dat zou leuk zijn!'

'Mag ik dan ook mee?' vraagt Noura.

Dolfje glimlacht.

'Natuurlijk.'

Noura is zijn beste vriendin.
Net als Dolfje is zij een weerwolf.
Dat weten alleen Dolfje, Timmie en zijn familie.
En opa weerwolf natuurlijk.
'Oké,' roept meester Frans.
'Even opletten, jongens en meisjes.
Wie er niet is, moet nu zijn vinger opsteken...'
Meteen steekt Rick zijn hand in de lucht.
'Ik ben er niet, mees.
Ik zit nog steeds in die achtbaan.
Joris en de draak.
Die is supergaaf!
'ADHD!' fluistert Vincent.
'Vincent!' waarschuwt meester Frans.
Dan glimlacht hij naar Rick.
'Dat is mooi, Rick.
Kom nou maar terug in de Werkelijkheid.
We zitten nu in de bus.
En we gaan terug naar onze school.
Als de chauffeur ook komt, tenminste.
Die is even gaan plassen, geloof ik.'
Alle kinderen lachen.
Dolfje kijkt door het raam.
De bus staat op de enorme parkeerplaats.
Er staan duizenden auto's.
Verderop ligt de ingang van de Efteling.
Boven de poort steken drie scherpe punten hoog
in de lucht.
Het lijken reusachtige hoeden van tovenaars.

Of van heksen.

Opeens stapt een kleine man met een pet de bus in.

‘Ah, de chauffeur,’ zegt meester Frans.

‘Maar... u bent iemand anders!

U bent niet de chauffeur die ons gebracht heeft.

Hoe kan dat?’

De chauffeur kruipt achter het stuur.

Hij blijft staan.

Zo kan hij met zijn voeten net bij de pedalen.

Zijn armen lijken te kort voor het grote stuur.

Even kijkt hij over zijn schouder.

Donkere ogen gloeien onder zijn pet.

Op zijn kaken staan woeste bakkebaarden.

En hij heeft puntige oren.

Dolfje voelt een rillinkje op zijn rug.

Die man ziet er best eng uit.

Maar hij lacht vrolijk.

Hij spreidt zijn korte armen, alsof het vleugels zijn.

‘Niemand weet!

Niemand weet...’

Wat een gek antwoord, denkt Dolfje.

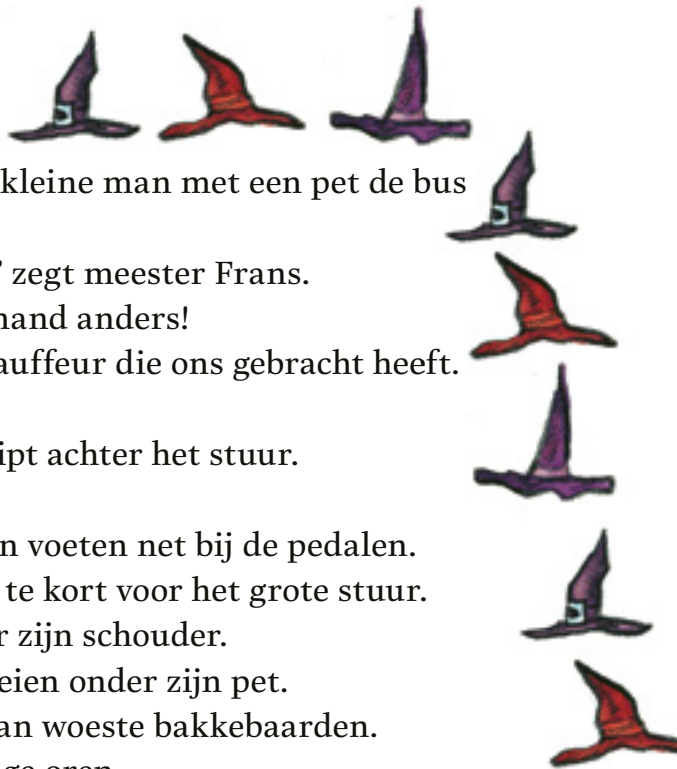
Wat betekent dat nou weer?

Raar, hoor!

Dolfje kijkt naar meester Frans.

Die haalt zijn schouders op.

De bus start met veel gegrom.

Dolfje kijkt weer naar buiten, naar de volle
parkeerplaats.
Steeds meer auto's vertrekken.
Opeens gebeurt er iets gekks.
Dolfje ziet niets meer.
Alsof er grijs plakband over de ruiten wordt
geplakt.
Het is meteen donkerder in de bus.
Dolfje kijkt achterom naar Noura.
'Wat is dat?' fluistert hij.
'Weet ik niet, Dolfje.
Dikke mist, denk ik.'
Plotseling gaat het portier weer
open.
De chauffeur kijkt even opzij.
Hij lijkt niet verbaasd.
Maar Dolfje ziet iets vreemds.
Dikke slierten mist drijven de
bus in.
Er klinkt gefluister.
Dolfje ziet de voorste
stoelen en de chauffeur al
niet meer.
Alles vervaagt.
'Meester!' roept Dolfje.
Maar meester Frans geeft
geen antwoord.
Zijn hoofd rust op zijn
schouder.

Het lijkt of hij slaapt.
Dan is hij onzichtbaar door de mist.
Snel verspreiden de slierten zich door de bus.
Ze lijken op wapperende jurken.
Dolfje begrijpt er niets van.
Hij hoort vreemde stemmen.
Akelig gelach...
Dolfje kijkt om.
Links en rechts zitten grijze gedaantes doodstil.
Het lijkt of alle kinderen in slaap vallen.
Ook Vincent.
Hij zakt in elkaar op zijn stoel.
Iedereen valt in slaap! denkt Dolfje.
De mist hangt nu overal in de bus.
Bijna alle kinderen slapen nu.
Naast hem snurkt Rick ook al.
En die is toch altijd heel actief.
Dolfje wordt duizelig.
Zijn oogleden zijn zwaar.
'Nee, ik wil niet,' mompelt Dolfje.
Hij wil wakker blijven.
Maar dat lukt niet.
Het laatste wat hij hoort is een gil.
Stemmen kakelen:
'Grijp haar, Vitamina.'
'Hi, hi...'
'Neem haar mee!'

1. VERSTOPPEN

‘Oké, jongens en meisjes,’ zegt meester Frans.
‘De ouders staan al te wachten.
Allemaal vlug wegduiken.’
Langzaam opent Dolfje zijn ogen.
Hij kijkt verbaasd om zich heen.
Giechelend gaan alle kinderen op de vloer zitten.
Sommige wrijven in hun ogen.
Zijn zij ook net wakker?
Waar ben ik? denkt Dolfje.
O ja!
In de bus.
We zijn in de Efteling geweest.
Dat was leuk, zeg!
Maar... wat is er gebeurd?
Dolfje wrijft over zijn ogen.
Er was een vreemde mist.
Gillende stemmen.
Rare slierten.
En ik ben in slaap gevallen.
Iedereen viel in slaap, geloof ik.
Hoe kan dat?
‘Dolfje, zakken!’ zegt de meester.
Door de voorruit ziet Dolfje de school snel
dichterbij komen.
De straatlantaarns zijn al aan.
Voor de school staan de ouders te wachten.
Vlug laat Dolfje zich op zijn knieën zakken.

Wat zullen de ouders schrikken!
Maar waar is Noura?
Hij gluurt onder de stoelen door.
Nergens ziet hij haar rode jas.
De bus stopt.
Iedereen houdt zijn adem in.
‘Nog even wachten!’ zegt meester Frans.
Dolfje gluurt door de ruit.
Pa en ma staan voor de school.
Ze wachten op Dolfje en Timmie.
Timmie zit een klas hoger.
Daarom zit hij in de andere bus.
‘Nog even wachten...
NU!’ roept meester Frans.

2. WEG?

Iedereen springt omhoog.
Ook Dolfje.

Alle kinderen zwaaien.

Dolfje lacht en zwaait.

Hij drukt zijn neus plat tegen de ruit.

Pa en ma zijn de ouders van Timmie, zijn beste vriend.

Zij zijn ook Dolfjes ouders geworden.

Hij rent naar de uitgang en springt uit de bus.

Pa heeft een vreemd ding op zijn hoofd.

Een soort brommerhelm met koplamp.

Een felle lichtbundel schijnt in Dolfjes gezicht.

Dolfje glimlacht.

Pa draagt graag gekke hoofddeksels.

Hij houdt van *anders*.

Pa spreidt zijn armen.

‘Ha, Dolfje, jongen!

Lief adoptiekind...’

Ma stoot hem aan.

‘Gekkerd!

Dat hoef je niet te zeggen.

Dolfje weet heus wel hoe dat zit!’

Pa schraapt zijn keel.

Hij krabt even op zijn helm.

‘Goed dan, Dolfje.

Wat fijn dat je terug bent.

Ik schrok even van die lege bus.

Ik dacht...
Ik had zo'n raar voorgevoel.
Alsof er iets mis zou gaan!
Hij veegt een onzichtbare traan weg.
Ma geeft hem een por in zijn zij.
'Kom op, Willem.
Niet overdrijven!'
Pa knikt.
'Oké dan.'
Opnieuw spreidt hij zijn armen.
'Kom bij me, lieve jongen.
Stoere weerwolf van...
Au!'
Verbaasd kijkt hij naar ma.
'Waarom schop je mij nou weer, Jasmijn?'
'Niet zeggen,' fluistert ma.
'Dat mag toch niemand weten!'
Pa krijgt rode wangen.
'Sorry, Dolfje.
Ik zeg steeds verkeerde dingen.
Maar dat komt omdat ik het zo spannend vond!
Jij en Timmie waren een hele dag weg.
Fijn dat je terug bent.'
Hij knuffelt zo hard dat Dolfje even geen adem
krijgt.
'Loslaten, Willem,' zegt ma.
'Anders stikt Dolfje.
En dat willen we niet.'
'O sorry, Dolfje.'

‘Geeft niks, pa,’ zegt Dolfje in pa’s jas.

Snel laat pa Dolfje los.

‘Waar is Timmie?’

‘In de andere bus,’ zegt Dolfje.

‘Die komt zo dadelijk.’

Pa knikt.

‘En Noura ook, hoop ik?’

Want zij logeert bij ons.

Haar ouders zijn een paar dagen weg.’

Dolfje knikt.

‘Weet ik toch!’

Pa steekt zijn hoofd in de bus.

Hij kijkt links en rechts.

‘Waar is zij eigenlijk?’

Dolfje gaat terug in de bus.

Hij kijkt in het lange gangpad en krabt achter zijn oor.

‘Noura?’

Maar hij ziet alleen maar lege stoelen.